

L'últim Borbó anticatalà

written by Josep Maria Loperena | 10 de març de 2020

Després de la desastrosa política monetària desenvolupada pel PP, que ha protegit i fomentat les grans fortunes a costa de destruir la classe obrera, el pànic civil s'ha convertit en ànsies sobiranistes. L'ascens del capitalisme improductiu a Espanya ha transformat els ciutadans de classe burgesa en esclaus perquè la por infringeix la ment, genera pànic i fomenta la dissidència. És per això que com més totalitari sigui el poder més priva a l'home de llibertat. Llavors apareix la desconfiança. Només una crisi real o provocada per la repressió pot produir canvis revolucionaris. Ara a Espanya quasi no hi ha classe mitjana. La societat està integrada, d'una banda, pels qui posseeixen la riquesa i, de l'altra, pels pobres de solemnitat.

En el moment en què aquestes crisis socials es produeixen, com va ocórrer a Catalunya arran de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, les decisions que s'adopten pel govern central depenen dels qui controlen el poder. Les conseqüències són esgarrifadores. Presó i multes, retallades en les pensions i salaris, reformes laborals, retalls als béns de l'estat del benestar, pujada d'impostos, fiances carceràries, etcètera... Les vam patir quan Mariano Rajoy va cedir el domini de l'Estat a determinats magistrats del Tribunal Suprem. Ara sorgeix un litigi entre la Constitució i la Monarquia. Felip VI no comparteix les idees per ell massa progressistes de Pedro Sánchez. Per això, el poble vol crear alternatives a la corona a fi d'erradicar aquestes polítiques perquè, mantenir-les vives, les converteix en malèfiques i destructives.

Qui va aixecar la llebre d'aquesta història va ser Mark Nailer, un analista polític que acaba de publicar un article sobre el rei d'Espanya a *Foreign Policy*, la prestigiosa revista política americana que dirigeix Susan Glasser, actualment adscrita al *Washington Post*. Nailer acusa el

monarca de ser la verdadera causa del fracàs del conflicte entre Catalunya i l'Estat. Afegeix que la via de diàleg s'insereix amb les seves polítiques de "tolerància zero" i recorda, en el seu article, que el monarca va aparèixer tres dies després del referèndum de l'1-0 per televisió, en un missatge institucional, condemnant els independentistes catalans. Els va acusar d'irresponsables i que les seves accions havien col·locat Catalunya "fora de la llei i de la democràcia". Per contra, Felip VI –agrega el *Foreign Policy*– no va fer cap menció a les brutals tàctiques de Rajoy amb les càrregues de l'1-0, ni molt menys les va condemnar. Va prendre partit amb la política del PP ratificant tot el que havia promès el seu pare al dictador quan el va nomenar rei. Per últim va confirmar la declaració de guerra oberta contra Catalunya feta per Rajoy, sota la bandera negra de la injustícia, enarborada pel jutge Llarena.

Els catalans ja coneixen la primera part d'aquesta història. El 3 d'octubre de 2017, Felip VI va ensenyar el llautó en el seu missatge televisiu. El que revela el *Foreign* és que l'actitud de Felip d'impedir qualsevol pacte en contra de la voluntat de Sánchez està provocant gravíssimes tensions entre ells. Segons la publicació, 'si no fos per l'actitud del cap d'Estat espanyol, es podria arribar a qualsevol solució'. L'executiu de Sánchez –va concloure– podria posar remei al conflicte existent entre Catalunya i Espanya amb l'única oposició de Ciutadans, el PP i VOX. Una situació de discòrdia agreujada perquè el cap d'Estat pressuposa la "unitat indissoluble d'Espanya al dret d'autogovern de les seves nacionalitats històriques".

Ara, després del trencament de les relacions entre els partits independentistes per aconseguir el poder, el populisme demana l'abolició de la Monarquia per ser una institució «caduca i antidemocràtica». La primera població de la comarca de Girona que va declarar persona *Non grata* al rei Felip VI va ser Breda, amb els vots d'ERC, CiU, Tots per Breda i la CUP. Avui

la majoria de la gent en general considera que la Monarquia és una institució que representa uns valors completament allunyats de la igualtat entre les persones. En aquests moments en què hi ha massa pobres i pocs rics, repressió i malestar social a Catalunya, el rei Borbó hauria de recordar la història, concretament el dia 14 d'abril de 1931 en què els sotmesos a l'autoritat sobirana del seu besavi, cansats de passar gana, es van revelar pacíficament i, mitjançant unes eleccions, van obligar a Alfons XIII a renunciar a la corona, el ceptre i l'espasa i fugir d'Espanya cap a l'exili. Van optar per deixar de ser súbdits i convertir-se en ciutadans.